

Arrest

nr. 130 812 van 3 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. CAUWENBERGH, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u op 1 mei 1988 geboren in Lahore, provincie Punjab. U bent een soenitische moslima. In december 2008 ontmoette u F.(...) A.(...). Jullie begonnen een relatie. U raakte zwanger van hem. Uw ouders waren gekant tegen de relatie omdat hij van een lagere klasse kwam. In maart 2009 verhuisde u naar de ouders van F.(...) in Ferozwala, Lahore. Jullie bleven ongehuwd. Op 5 oktober 2009 werd F.(...) in onbekende omstandigheden, op een u onbekende plaats, door onbekenden vermoord. De ouders van F.(...) gaven u de schuld van het overlijden van hun zoon. Omwille van deze reden wilden ze uw dochter F.(...) H.(...)

(O.V. 7.794.708) ontvoeren en vermoorden. Ze eisten ook dat u met de broer van F.(...), Q.(...) huwde. Na de dood van F.(...) werd u een paar maal beledigd door Q.(...) en besloot u het huis te verlaten. U verhuisde naar Shahadra, Lahore, waar u een kamer huurde bij een bejaard koppel. De familie van F.(...) wist niet waar u verbleef. Om in uw levensonderhoud te voorzien gaf u bijlessen wiskunde en Engels. Uw dochter, die in november geboren was, was ziek en moest in het ziekenhuis verblijven. In de zomer van 2010 kwam de vader van F.(...) naar het ziekenhuis en wilde hij uw dochter ontvoeren. De bewakers van het ziekenhuis kwamen tussenbeide en verhinderden de ontvoering. In augustus 2010 keerden u en uw dochter terug van het ziekenhuis toen jullie ontvoerd werden door gemaskerde mannen. Ze namen u mee naar het huis van de ouders van F.(...) waar jullie vier dagen werden vastgehouden. Met de hulp van de poetsvrouw kon u ontsnappen. U ging naar de politie maar zij lachten u uit. Begin 2011 was u opnieuw in het hospitaal toen er werd ingebroken in uw huis. De inbrekers namen een deel van uw inboedel mee en vernielden de ruiten van uw huis. In september of oktober 2012 kreeg u brieven waaruit duidelijk werd dat de familie van F.(...) bij u hadden ingebroken. In de brieven werd u bedreigd met de dood. De familieleden van F.(...) kwamen nog een tweetal keer langs bij uw huis waarbij ze kabaal maakten, hard op de deuren klopten en mensen lastigvielen. Dit gebeurde een laatste keer in januari 2013. De mensen bij wie u een kamer huurde zeiden telkens dat u niet thuis was. Op 1 september 2013 reisde u samen met uw dochter met een vals paspoort per vliegtuig naar Spanje. U reisde onmiddellijk door naar België. Op 31 oktober 2013 vraagt u in België asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u geen documenten voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u in de loop van uw asielprocedure meerdere afwijkende en hoogst vage verklaringen heeft afgelegd. Bijkomend kunt u geen enkel document voorleggen dat uw identiteit, herkomst of reisweg aantoonst en geen enkel bewijsstuk dat uw asielrelaas op welke wijze dan ook kan staven. Hierdoor bent u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Volgens uw verklaringen willen de ouders en de broer van F.(...) uw dochter ontvoeren en vermoorden omdat ze u verantwoordelijk achten voor de dood van hun zoon. U werd hierom eveneens met de dood bedreigd (CGVS, p. 8).

Los van het feit dat het bevreemdend is dat de familieleden van F.(...) u verantwoordelijk zouden stellen voor de dood van F.(...), u had zoals u zelf verklaart immers niets te maken met de dood van F.(...) (CGVS, p. 8), moet er allereerst worden vastgesteld dat u de namen van de ouders van F.(...) niet eens kent (CGVS, p. 9, 10, 11), dit terwijl een relatie had met hun zoon, de moeder was van hun kleinkind, maandenlang bij hun verbleef, door hen werd ontvoerd en vastgehouden een meerdere jaren door hen werd bedreigd. Deze vaststelling op zich ondermijnt reeds in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Verder moet er worden vastgesteld dat u geen enkele informatie kunt geven over de moord op F.(...), de oorzaak van al uw problemen. U weet enkel dat hij op 5 oktober 2009 werd vermoord. Waar dat gebeurde, in welke omstandigheden, hoe, door wie of om welke reden kunt u echter niet zeggen (CGVS, p. 7, 17, 18). Bovenstaande vaststellingen betreffende uw hoogst vage verklaringen over de voorgehouden actoren van vervolging en de oorzaak waarom uw leven in gevaar zou zijn doen dan ook ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vervolgens moet er worden vastgesteld dat u in de loop van uw asielprocedure erg afwijkende verklaringen heeft afgelegd over de voorgehouden vervolgingsfeiten. Onderstaande opmerkingen dienen gelezen te worden in het licht van uw verklaring bij aanvang van uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) alle belangrijke redenen en gebeurtenissen voor uw vlucht uit uw land van herkomst had opgegeven en dat er, afgezien van een toen reeds gecorrigeerde fout met betrekking tot uw adres, geen fouten voorkwamen in de verklaringen die u toen had afgelegd (CGVS, p. 2).

Het is dan ook hoogst bevreemdend dat er moet vastgesteld worden dat u de meest ingrijpende gebeurtenis uit uw asielrelaas niet eens vermeldde bij het invullen van de vragenlijst. U maakte immers geen enkele melding van de effectieve ontvoering waarbij u en uw dochter in augustus 2010 vier dagen lang werden vastgehouden door de ouders van F.(...) en waarbij u geslagen werd door zijn broer Q.(...) (vragenlijst punt 5)(CGVS, p. 10, 11). Dient te worden opgemerkt dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ enkel melding had gemaakt van een poging tot ontvoering die in 2011 zou hebben plaatsgevonden toen u en uw dochter op straat liepen (vragenlijst punt 5). Aangezien u verklaart dat er, op het adres na, geen fouten staan in uw vragenlijst, kan er dan ook niet anders dan te worden geconcludeerd dat het om een ander incident gaat.

Ook over de brieven waarin u met de dood werd bedreigd en waarin de familie duidelijk maakte dat zij op de hoogte waren van uw woonplaats had u met geen woord gerept bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ (vragenlijst punt 5 - CGVS, p. 13, 14). In elk geval moet er ook

worden opgemerkt dat het hoogst verwonderlijk is dat u nog een jaar lang op hetzelfde adres zou hebben verbleven. Dat u nog zo lang op het adres blijft wonen waar ze u weten te vinden, strookt bezwaarlijk met uw ingeroepen vrees dat ze uw dochter wilden vermoorden. De broer van F.(...), Q.(...), zou nog enkele malen naar uw woonplaats gekomen zijn maar afgezien van wat kabaal en vandalisme gebeurde er niets meer. Het oude koppel waarbij u een kamer huurden zouden gewoon gezegd hebben dat u er niet meer verbleef (CGVS, p. 14, 15). Indien ze u en uw dochter daadwerkelijk naar het leven zouden staan mag er evenwel worden verwacht dat er zich in die periode ernstigere zaken zouden hebben voorgedaan en dat uw belagers zich niet zo eenvoudigweg lieten afwimpelen. Dient nog te worden opgemerkt dat het laatste bezoek van Q.(...) zou dateren van januari 2013. Dit zou betekenen dat u nog acht tot negen maanden op hetzelfde adres zou hebben verbleven. U maakt geen melding van problemen die zich in die periode zouden hebben voorgedaan (CGVS, p. 14, 15, 16).

Over deze voorgehouden gebeurtenissen legt u nog afwijkende verklaringen af. Aanvankelijk stelde u tijdens uw gehoor op het CGVS dat de familieleden in januari of februari 2011 een eerste maal naar uw huis kwamen waarbij ze vernielingen aanbrachten en een deel van uw inboedel stalen (CGVS, p. 12). Later tijdens het gehoor op het CGVS verklaart u echter dat deze gebeurtenis pas in juni of juli 2012 plaatsvond (CGVS, p. 15). Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ stelt u dat deze gebeurtenis in maart 2013 plaatsvond. Zoals eerder gesteld maakte u toen geen melding van brieven waaruit duidelijk werd dat de familieleden van F.(...) verantwoordelijk waren voor deze inbraak. Integendeel, bij het invullen van de vragenlijst heeft u het over een telefoontje van de vader van F.(...) waarin hij de verantwoordelijkheid voor de inbraak opeist (vragenlijst punt 5).

Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u verder dat uw dochtertje in juni of juli 2010 in het Meyo hospitaal in Lahore was opgenomen. In die periode zou de vader van F.(...) alleen naar het ziekenhuis zijn gekomen om uw dochtertje te ontvoeren. U maakt tijdens het gehoor geen enkele melding van gelijkaardige gebeurtenissen die later nog zouden hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 9, 10). Het is dan ook opmerkelijk dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ had verklaard dat uw dochtertje in januari 2013 werd geopereerd in het Meyo hospitaal in Lahore en dat uit uw verklaringen blijkt dat de vader van F.(...) samen met een broer van F.(...) op dat moment naar het ziekenhuis waren gekomen om uw dochtertje te ontvoeren. U maakte toen geen melding van gelijkaardige gebeurtenissen die in de periode tussen de dood van F.(...) en uw vlucht uit Pakistan zouden hebben plaatsgevonden (vragenlijst punt 5).

Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u voorts dat u reeds op 1 september 2013 Pakistan per vliegtuig verliet. Bij de DVZ verklaarde u evenwel dat u pas op 1 oktober 2013 Pakistan verliet. Bovendien verklaart u op het CGVS dat u met een rechtstreekse vlucht vanuit Pakistan naar Spanje was gereisd. Bij de DVZ had u nog verklaard dat u via Dubai naar Spanje was gereisd. Bij de DVZ had u verder verklaard dat u met Pakistan International Airlines naar Dubai was gevlogen en dan met een onbekende maatschappij naar Spanje. Op het CGVS verklaart u echter dat u met Etihad rechtstreeks van Pakistan naar Spanje bent gevlogen. Uit uw verklaringen bij de DVZ blijkt verder dat u toen zei dat u met een vals Pakistaans paspoort had gereisd. Tijdens uw gehoor op het CGVS blijkt u niet meer te weten van welk land het paspoort was. Welke visa er in het paspoort stonden heeft u nooit geweten (CGVS, p. 3, 4)(verklaring DVZ, punt 32, 33).

Geconfronteerd met de vele afwijkende, vage verklaringen en omissies kunt u geen afdoende verklaring geven. U stelt immers enkel dat u altijd de waarheid heeft verteld en dat u altijd heeft geantwoord op de vragen die u werden gesteld (CGVS, p. 19, 20).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe geloof te hechten aan uw asielrelaas. Bijkomend moet er worden opgemerkt dat u geen enkel document kunt voorleggen dat uw identiteit, herkomst, burgerlijke staat, familiale situatie of mogelijke verblijfplaatsen aantoonst. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken

binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Voorts blijkt dat de beperkte toename van geweld in 2013 vooral kan worden toegeschreven aan een toename van sektarisch geweld en aan het geweld dat de nationale verkiezingen van mei 2013 voorafging, en waarbij voornamelijk leden en leiders van politieke partijen gevisieerd werden.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2014 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel is gebleven. De omvang van het geweld dat zich in de provincie voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van "het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen". Verzoekster stelt dat de motivering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op meerdere punten gebrekkig is en dat haar een veel te zware bewijslast wordt opgelegd. Verzoekster stelt dat zij voor het eerst in haar leven een vliegtuig nam en dat de naam van de vliegtuigmaatschappij op dat moment het laatst van haar zorgen was. Het niet vermelden van de tussenstop in Dubai heeft te maken met de concrete vraagstelling. Verder is het niet ongebruikelijk in Pakistan dat verzoekster de naam van haar schoonouders niet kent, aangezien de schoonouders ook niet met hun voornamen worden aangesproken. Tevens wijst verzoekster op de stresssituatie waarin zij zich bevond. Haar documenten moest verzoekster afgeven aan de mensen die haar vlucht hadden geregeld.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Verzoekster stelt dat zij op basis van het voorgaande voldoet aan de criteria van de Conventie van Genève. Bij een terugkeer naar Pakistan loopt verzoekster het reëel risico vermoord te worden. Het is duidelijk dat de politie niet optreedt tegen geweld tegen vrouwen.

2.2. Verzoekster voegt aan haar verzoekschrift de volgende documenten toe: haar bijlage 26, een verslag van de Aurat Foundation en een persartikel.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoeksters verklaringen geen geloof hechten aan haar asielrelaas. Vooreerst blijkt verzoekster bijzonder onwetend omtrent de personen die zij stelt te vrezen en de reden waarom zij geviséerd wordt. Zo verklaart verzoekster dat haar schoonouders en –broer haar dochter willen ontvoeren en verzoekster en haar dochter met de dood bedreigen doordat ze haar verantwoordelijk achten voor de dood van hun zoon F. (stuk 3, gehoorverslag, p. 7, 8). Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster verklaart niets te maken hebben met de dood van F. en geen idee blijkt te hebben van de reden waarom haar schoonouders haar hiervan beschuldigen (stuk 3, gehoorverslag, p. 8). Bovendien kent verzoekster, ondanks het feit dat dit de personen zijn die zij stelt te vrezen, de naam van haar schoonouders niet (stuk 3, gehoorverslag, p. 9, 10, 11). Nochtans zou verzoekster gedurende acht maanden bij hen hebben ingewoond (stuk 3, gehoorverslag, p. 5, 6). Waar verzoekster haar onwetendheid in onderhavig verzoekschrift tracht te verklaren doordat het in Pakistan niet ongevoerd is dat de schoonouders niet met de voornaam worden aangesproken, stelt de Raad vast dat het feit dat verzoekster deze namen niet gebruikte, niet wegneemt dat redelijkerwijze van verzoekster kan worden verwacht dat zij deze namen wel kent. Daarnaast blijkt verzoekster bijzonder onwetend omtrent de moord op F. Zo weet verzoekster niet hoe hij is overleden, wie hem vermoord heeft of waar hij vermoord werd (stuk 3, gehoorverslag, p. 7, 17, 18). Evenmin weet verzoekster wat de achterliggende reden voor de moord op F. was (stuk 3, gehoorverslag, p. 18).

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoekster verschillende tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijke verklaringen aflegt omtrent kernaspecten van haar asielrelaas. Zo liet verzoekster voor de Dienst Vreemdelingenzaken geheel onvermeld dat zij en haar dochter in augustus 2010 effectief ontvoerd werden door haar schoonouders, gedurende vier dagen werden opgesloten in hun huis en mishandeld werd. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken maakte verzoekster immers slechts melding van een poging tot ontvoering in 2011. De effectieve ontvoering in augustus 2010 liet zij echter geheel onvermeld (stuk 3, gehoorverslag, p. 10, 11; stuk 12, vragenlijst, vraag 3.5). Ook de dreigbrieven die verzoekster zou hebben ontvangen liet zij geheel onvermeld voor de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 3, gehoorverslag, p. 13, 14; stuk 12, vragenlijst, vraag 3.5). Bij het invullen van de vragenlijst wordt

weliswaar vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 12, vragenlijst, vraag 1). Bovendien verklaarde verzoekster aan het begin van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken goed verliep, dat zij alle redenen en gebeurtenissen heeft vermeld die aanleiding gaven tot het ontvluchten van haar land van herkomst, dat haar verklaringen aan haar werden voorgelezen en dat, op een fout in haar adres na, alles correct was (stuk 3, gehoorverslag, p. 2).

Tevens stelt de Raad vast dat het niet aannemelijk is dat verzoekster, ondanks het feit dat zij reeds verschillende keren de ramen zouden hebben ingegooid en ook uit de brieven die verzoekster ontving bleek dat haar schoonfamilie wist waar zij woonde, nog een jaar op hetzelfde adres bleef wonen indien zij werkelijk bedreigd werd (stuk 3, gehoorverslag, p. 12, 13, 14). Verzoeksters verklaring dat de mensen bij wie zij verbleef zeiden dat zij er niet meer woonde, kan geenszins overtuigen (stuk 3, gehoorverslag, p. 14, 15). Immers, de schoonfamilie zou ook deze mensen blijven lastigvallen en de oude man zelfs geslagen hebben (stuk 3, gehoorverslag, p. 14, 15). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster zich veilig genoeg achtte om gedurende deze periode op hetzelfde adres te blijven wonen. Het laatste bezoek van haar schoonbroer aan het huis waar zij verbleef zou overigens dateren van januari 2013, terwijl verzoekster pas in september 2013 het land verliet (stuk 3, gehoorverslag, p. 15, 16). Bovendien legt verzoekster tegenstrijdige verklaringen af omtrent de gebeurtenissen die zich zouden hebben afgespeeld. Zo verklaarde verzoekster eerst dat haar schoonfamilie in januari of februari 2011 voor het eerst naar haar huis kwam, de ramen brak en haar televisie, bed en koelkast meenam (stuk 3, gehoorverslag, p. 12). Even later verklaart verzoekster daarentegen dat haar schoonfamilie voor het eerst naar haar huis kwam en deze zaken van haar stal in juni of juli 2012 (stuk 3, gehoorverslag, p. 15). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken situeerde verzoekster deze gebeurtenis dan weer in maart 2013 (stuk 12, vragenlijst, vraag 3.5). Voorts verklaarde verzoekster voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat zij vervolgens een brief kreeg waarin stond dat als ze haar huis konden kapot maken, ze haar ook konden vermoorden (stuk 3, gehoorverslag, p. 13). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekster daarentegen dat de vader van F. haar opbelde met de boodschap dat ze bij een volgende keer verzoekster en haar dochter zouden meenemen (stuk 12, vragenlijst, vraag 3.5). Verder verklaarde verzoekster dat de vader van F. in juni of juli 2010 probeerde haar dochter uit het Meyo ziekenhuis mee te nemen, maar werd tegengehouden door de bewakers van het ziekenhuis (stuk 3, gehoorverslag, p. 9, 10). Voor de Dienst vreemdelingenzaken situeerde verzoekster deze gebeurtenis echter in januari 2013. Door tussenkomst van de dokter zou deze poging tot ontvoering echter mislukt zijn. Bovendien verklaarde zij dat de vader en de broer van F. hierbij betrokken waren, terwijl zij tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde enkel de vader te hebben gezien (stuk 3, gehoorverslag, p. 10; stuk 12, vragenlijst, vraag 3.5). Van een asielzoeker mag evenwel worden verwacht dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. In dit opzicht kan evenzeer van verzoekster worden verwacht dat zij over bovenstaande zaken eenduidige verklaringen aflegt. In acht genomen wat voorafgaat is verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig en wel dermate dat geen twijfel voorhanden is. De vastgestelde tegenstrijdigheden en ongeloofwaardige verklaringen vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst. Geconfronteerd met de verschillende tegenstrijdigheden stelt verzoekster overigens slechts dat zij steeds hetzelfde heeft gezegd en de waarheid heeft verteld (stuk 3, gehoorverslag, p. 19, 20). Waar verzoekster zich in onderhavig verzoekschrift verder beperkt tot het stellen dat mogelijke inconsistenties verklaard kunnen worden door de stress situatie waarin zij zich bevindt, slaagt zij er geenszins in de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren of te weerleggen. Iedere asielzoeker staat immers bloot aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren. Dit doet echter geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

2.6. Verzoekster maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de provincie Punjab, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Pakistan*" "*Actuele Veiligheidssituatie*" van 18 februari 2014) blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier over een zeer lokaal conflict dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. De omvang van het gepleegde geweld in Punjab is beperkter dan het geweld dat in FATA, Khyber-Pakhtunkhwa en Sindh plaatsvindt. Nagenoeg de helft van de doden in 2013 werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste incidenten vonden plaats in de verkiezingsmaand mei en het geweld heeft voornamelijk plaats in de stad Lahore. In de rest van de provincie bleef het overwegend rustig. Hoewel zich in Punjab met enige regelmaat aanslagen voordoen kan niet gewaagd worden van een situatie van veralgemeend geweld.

Hieruit blijkt dat het geweld in de provincie Punjab niet willekeurig is of dermate hoog dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift stelt dat zij als vrouw niet beschermd zal worden door de politie en vermoord zal worden in Pakistan en verwijst naar het aan het verzoekschrift toegevoegde verslag van de Aurat Foundation en het persartikel, stelt de Raad vast dat dit, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas, niet dienstig is. Een verwijzing naar informatie van algemene aard omtrent de algemene situatie van vrouwen in Pakistan volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoekster brengt dan ook geen informatie bij die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde COI Focus kan ondergraven.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.8. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie oktober tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF